

Преди да продължите нататък, нека се разберем.
Искам да направите три неща за мен.

Първо.

Не се обиждайте от нищо, което ще прочетете на следващите страници.

Второ.

Оставете задръжките си на прага.

Трето, и най-важното.

Всичко, което ще видите и ще чуете от тук нататък, си остава между нас.

Добре. Сега, да скачаме в дълбокото.

1

Ако ви кажа, че съществува таен клуб, чиито членове са само най-могъщите хора на обществото – банкери, богаташи, медийни магнати, директори на компании, адвокати, служители на реда, търговци на оръжие, военни, политици, държавни служители и дори висши сановници от католическата църква, - ще ми повярвате ли? Не говоря за илюминатите. Нито за Билдърбъргската група¹, „Бохемската горичка“² или някой друг затворен клуб, в който се кроят планове за икономическо завладяване на света.

Не. На пръв поглед този клуб е много по-невинен.

На пръв поглед.

Но ако надникнем под повърхността, нещата са съвсем други.

Срещите в него са нередовни, провеждат се тайно. Понякога в отдалечени и скрити от любопитни очи места. Мястото никога не се повтаря. Обикновено дори не е в една и съща часова зона.

И тези места, тези хора... Нека не си говорим глупости, нека кажем кои, или по-скоро – какви точно са те. Господари на вселената. Или поне Директори на познатата ни Слънчева система. И така, тези хора – Директорите – те използват въпросните сбирки като жизненоуложното им време, в което отпускат от важния си и напрегнат бизнес, а именно – прецакването на света. Той и без това си е достатъчно прецакан, но те не спират, опитват се да го начукат на колкото се може повече хора и мечтаят да измислят още по-садистични и изродски начини за измъчване, поробване и обедняване на останалото жалко народонаселение.

И какво правят в дните си за почивка, когато искат да се откъснат от важната си работа?

Не е ли очевидно?

Продължават да чукат.

---

¹ Билдърбъргска група - група от влиятелни личности, които организират тайна неофициална ежегодна конференция в някои от най-известните курорти и хотели в света. Името идва от хотел „Билдърбърг“ в холандския град Остербек, където през май 1954 г. се състои първата среща на клуба. – *Б.пр.*

² „Бохемската горичка” - суперелитно лятно ранчо „Бохемски клуб“, известно като „Бохемската горичка“ (Bohemian Grove), близо до Сан Франциско. Достъпът е само за мъже, основно президенти, висши държавници и бизнесмени. – *Б.пр.*

Виждам, че не сте съвсем убедени. Добре, ще го кажа така.

Срещали ли сте някога автомобилен механик, който изобщо не харесва коли? Професионален фотограф, който не прави нито една снимка, ако не е в студио с включено осветление? Пекар, който не яде кексчета?

Е, тези хора, Директорите – ще ги наричам вече така – са професионални ебачи.

Те ще ви чукат, докато отмалееете съвсем. Ще ви чукат, докато минат през вас и стигнат до върха. Ще ви чукат, докато изцедят всичките ви сили, пари, свобода и време. Ще продължат да ви чукат, докато ви закопаят на два метра под земята в гроба. А някои и тогава ще се пробват.

И какво правят, когато не вършат това?

Естествено...

Трябва да знаете още нещо. Влиятелните хора са като знаменитостите. Те обичат да се мотаят заедно. Постоянно. Ще ви повтарят до втръсване, че е така, защото никой друг не би разбрал какво е да си на тяхно място. Истината е, че просто не желаят да се смесват с по-нисшите слоеве, с мнозинството от недодялани и вонящи плебеи, които се кефят максимално, когато станат свидетели на падението на богатите и могъщите. Падение, за което е виновно единственото нещо, което винаги, без изключение, успява да ги спре поне за малко: сексът.

Затова тези хора, Директорите, професионалните ебачи, са измислили как да имат на разположение целия секс, който искат, и как да осъществяват най-дивите си и извратени сексуални фантазии, без да предизвикат скандал. Което е все едно някой да заяви, че е измислил начин да пърди без да мирише, но както и да е... Правят го зад затворени врати. Всички заедно. Тайно.

Хенри Кисинджър е казал, че властта е най-върховният афродизиак. По онова време той вече достатъчно дълго се е мотаел из коридорите на властта, така че вероятно е знаел много добре за какво говори. Това място е доказателството.

Може да го наречете Клуб за чукане „Форчън Глобал 500”

Лигата на безсмъртните шибаняци.

Световният сексвзрив.

Или Групата на големите в секса.

Те го наричат Обществото на Жулиет.

Давайте. Проверете го в Гугъл. Няма да откриете нищо за него. Абсолютно нищо. Толкова е тайно. За да не сте напълно на сухо, ще ви дам малко информация и предистория.

Обществото на Жулиет е наречено по името на една от двете сестри, героини, създадени от маркиз Дьо Сад. Сигурно сте чували за „Жюстин, или неволите на добродетелта”, в който главната героиня е другата сестра, добила повече известност от Жулиет. Донасиен Алфонс Франсоа дьо Сад е френски благородник от XVIII век, автор и бунтар, чиито сексуални изживявания са толкова предизвикателни и неприемливи за френската аристокрация, че го затварят в Бастилията за аморалност. Което от гледна точка на бъдещите поколения май е било лошо решение, защото седейки там, в килията, той нямал какво друго да върши и създал роман, още по-дързък и безнравствен от деянията му. Направил го просто ей така, сякаш напук на моралистите. По време на престоя си в затвора си маркизът написва най-великото произведение на еротичната литература, което светът някога е виждал. „120-те дни на Содом”. Единствената книга, която надминава Библията по отношение на сексуалните перверзии и насилие. И почти толкова дълга. Именно маркиз Дьо Сад, разбира се, се

разкрещял от прозореца на килията си в Бастилията към тълпата отдолу, че трябва да щурмуват затвора, и така неволно дал тласък на Френската революция.

Но да се върнем към Жулиет. Тя е по-малко известната от двете сестри. Не защото е покотка. О, не, в никакъв случай. Виждате ли, Жюстин е досадна моралистка, търсеца внимание до втръсване, сраснала се с ролята си на жертва. Тя е като онези знаменитости, които се друсат и пропиват или пък признават за пристрастеността си към секса и постоянно досаждат на публиката с огромните си добродетели, появявайки се във всяко риалити шоу за възстановяващи се пристрастеността си звезди.

А Жулиет? Тя е абсолютно неразкайваща се маниачка, отдала се безсрамно на желанието си за секс и убийство и за всяко плътско удоволствие, което би могла да изпита. Тя се чука и убива и убива и чука, а понякога прави едновременно и двете неща. И наказанието винаги ѝ се разминава и никога не плаща цената за своите перверзии или престъпления.

Може би вече разбирате идеята ми. Може би вече ви е ясно защо това тайно общество, Обществото на Жулиет, не е чак толкова невинно, колкото изглежда.

И ако ви кажа, че успях да проникна – простете за неволната асоциация, която ще предизвикам – в най-вътрешния кръг на този клуб, ще ми повярвате ли?

Не принадлежа по рождение и класа на това общество. Аз съм студентка трета година, специалност филмова режисура. Не съм специална обаче. Съвсем обикновено момиче, със същите нужди и желания в живота като повечето от вас.

Любов. Сигурност. Щастие.

И забавления. Обичам да се забавлявам. Обичам да се контя и да изглеждам добре, но нямам скъп вкус за дрехи. Все още карам малката си хонда, която получих като подарък от родителите си за осемнайсетия си рожден ден, и на задната ѝ седалка винаги има някакви нахвърляни случайни боклуци, които не намирам време да разчистя напълно. Имам приятели, които надраснах и вече нямам нищо общо с тях, и други, с които продължаваме да сме на една вълна.

Добре, спирам с философските размишления, да не ви досадя. Не че ще почна да звуча и като кротка и смирена душица. Време е да споделя с вас своята мечта, мечтата ми за власт, която се въртеше в главата ми от доста време.

Отдавна имах тази сексуална фантазия. Не, не е как чукам дърт милиардер, Доналд Тръмп например, в частния му самолет над Сан Тропе на десет хиляди метра височина. Едва ли има нещо по-отблъскващо за мен от това. Фантазията ми бе много по-земна – по-простичка и интимна.

Някои дни в седмицата ходех да вземам гаджето си от работата му и понякога, когато закъснееше и останеше последен в офиса, си фантазирах как се чукаме в кабинета на шефа му. Но никога не го бяхме правили. Все пак едно момиче може да си помечтае, нали?